

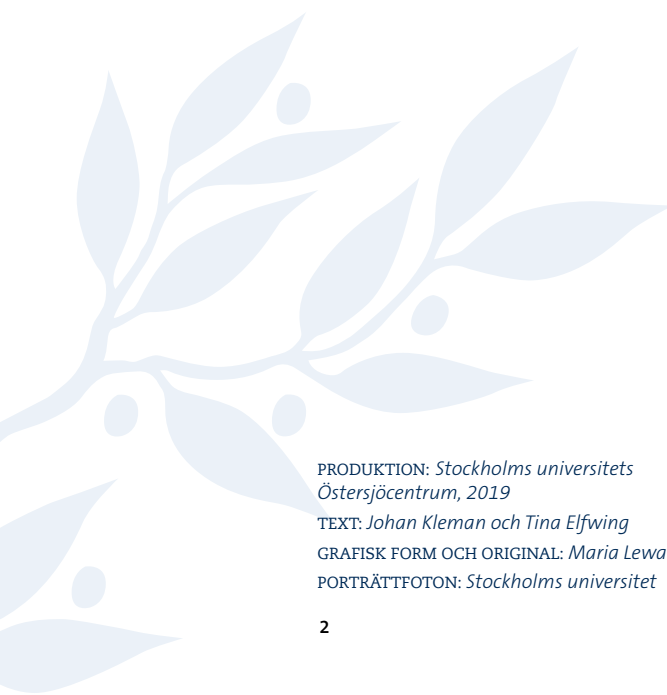
Stockholms
universitet

UPPBYGGNADEN AV

BALTIC EYE

Innehåll

Ett arbetssätt som inspirerar.....	6
Göra om och göra bättre.....	8
Stiftelsens engagemang.....	12
Björn Carlson och hans stiftelse.....	14
De första stegen	16
Åtgärder i fokus	18
Koll på Bryssel.....	20
Forskare eller lobbyist?	22
Svårt att mäta påverkan	25
Oberoende verksamhet.....	26
Placering i bredare verksamhet	27
Produkter och mötesformat	28
Vetenskapligt publicerad utvärdering	30
Frågor i fokus – temaområden	31
Miljögifter och plast	32
Övergödning	35
Biologisk mångfald.....	39
Fiske.....	41
Framtiden för Baltic Eye	44

PRODUKTION: *Stockholms universitets
Östersjöcentrum, 2019*
TEXT: *Johan Kleman och Tina Elfving*
GRAFISK FORM OCH ORIGINAL: *Maria Lewander*
PORTRÄTTFOTON: *Stockholms universitet*

Tack!

Med den här lilla boken vill vi tacka för ett långt, utmanande och utvecklande samarbete mellan Stockholms universitet och stiftelsen BalticSea2020.

Boken inleds med våra egna ord och tankar om bakgrunden och hur samarbetet sattes igång, därefter kommer en personlig berättelse om åren tillsammans med stiftelsen, signerad Tina Elfving.

Trevlig läsning!

*Johan Kleman
Rektorsrådet för strategiska partnerskap*

*Tina Elfving
Föreståndare Östersjöcentrum*

Foto: Niklas Wilkmark/Azote

”Att det vid Stockholms universitet skapas ett kraftfullt centrum för analys och syntes av alla relevanta data om Östersjöns tillstånd, med en med forskningen väl integrerad och professionell kommunikation till myndigheter, beslutsfattare och allmänhet. Centret skall med ett tvärvetenskapligt arbetssätt vara aktivt över hela den aktuella ämnesbredden och på de skalnivåer som är nödvändiga för samhällets kunskapsförsörjning.”

Ur Johan Klemans utredning ”Stockholms universitets Östersjöforskning – visionen om Baltic Eye.”

Ett arbetssätt som inspirerar

FÖRORD AV JOHAN KLEMAN

I begynnelsen var det väldigt mycket forskning – och inte så mycket lyssnande på resultaten. Stockholms universitet har under lång tid bedrivit forskning kring många av Östersjöns viktiga miljöfrågor: övergödning, miljögifter, fiske osv. Men i början på 2010-talet började både enskilda forskare och universitetets ledning fullt ut inse att det vanliga sättet att presentera forskning, primärvetenskapliga och ofta svårbegripliga artiklar, inte var ett effektivt sätt att nå beslutsfattare och påverka utvecklingen på ett sätt som faktiskt kunde göra Östersjön friskare. Och samma tanke hade Björn Carlson och stiftelsen BalticSea2020, mer forskning är just nu inte det allra viktigaste, utan det allra viktigaste är syntes av all den kunskap som finns och effektiv kommunikation. Och det är den bärande tanken bakom Baltic Eye;

syntes av forskningsresultat och professionell målinriktad kommunikation så att vi kan se fram emot positiva förändringar i Östersjön, till exempel mindre algbloomingar, fiskbestånd i bättre balans och läkning efter tidigare miljögiftschocker.

Björn Carlson har som person varit en fyr som med envishet och egen kunskap om Östersjön har hållit fast vid en riktningssägelse. Till sammans med Östersjöcentrums övriga styrelse har han haft en klar bild av vad som behöver göras och starkt drivit behovet av djup förståelse för beslutsmaskinerierna i de många länder som har avrinning till Östersjön. För Östersjöns hälsa är ett multinationellt problem och då måste kommunikationen vara målinriktat multinationellt.

Jag är själv storkonsument av Östersjön, genom seglande och paddlande och tittande ner i vattnet från bryggan under 50 års tid. Jag ser som ren lekman stora förändringar; sälarna och havsörnarna är tillbaka där jag bor, abborre och gädda är väck, och blåstången är ofta täckt av någon grön äcklig slick. Algblomningarna är ibland helt förfärliga. En del går åt rätt håll, annat går uppenbart bakåt. Östersjöns hälsa är

Foto: Joakim Hansen/Asote

för mig inte ett abstrakt vetenskapligt problem, utan något synligt och vardagspåverkande.

Det finns mycket att lära av Baltic Eye. En titt på världskartan visar att det finns nästan 20 randhav och havsområden med vissa likheter med Östersjön. För en del av dem är den politiska situationen ännu krångligare än i Östersjön, men jag är övertygad om att arbetsmodellen i vissa fall går att överföra, och jag vet att själva arbetssättet redan har mötts av stort internationellt intresse.

Och det är inte bara geografisk spridning av Baltic Eyes:s arbetssätt som är möjlig och önskvärd, utan sättet att arbeta kan också tjäna som inspiration för andra forskningsområden, inte minst inom Stockholms universitet. I en tid när forskningsförnekarna gör sig breda är det oerhört viktigt båda att samla ihop de breda kunskapsbaser som finns i olika forskningsområden och kommunicera dem effektivt.

Johan Kleman

Fintrådiga alger är vanliga på grunda bottnar i Östersjön.

Göra om och göra bättre

FÖRORD AV TINA ELFWING

Min första tanke är... att det faktiskt gick! Det gick att bygga upp den här nya universitetsbaserade konstellationen, det här oprövade arbetssättet, och med tiden få gruppen tillräckligt samkörd och effektiv för att på allvar kunna göra positiv skillnad för Östersjön.

Många i teamet skulle nog skruva generat på sig inför en sådan beskrivning. Men den är sann. När jag bläddrar igenom den vid det här laget ganska omfattande "Baltic Eye-dagboken", där vi sedan några år tillbaka försöker samla alla våra "resultat", ser jag mängder av kommunikativa aktiviteter; allt från korta noter och radioinslag till stora och rikstäckande nyheter och kloka vetenskapligt underbyggda politiska rekommendationer. Där finns också en hel del berömmande ord från allt från fors-

karkollegor till politiker, som har läst och tänkt (och ibland beslutat) utifrån det vi berättat för dem.

Om man bläddrar igenom dagboken och samtidigt leker med tanken att inget av det som står där hade hänt, då är det rätt klart att Baltic Eye har gjort positiv skillnad för Östersjön under de här åren.

Stiftelsens generösa investering och de nya perspektiv de tillförde i alla olika diskussioner lade den allra nödvändigaste grunden för att få Baltic Eye att fungera: möjligheten och utrymmet att försöka och testa sig fram. Det har varit nyckeln, anser jag, att lära genom att göra. Dessa år har präglats av "trial-and-error". Allt vi har gjort har byggt på försök, att testa och se vad som fungerar, utvärdera, sedan göra om

De framgångsrika formaten Policy briefs och Baltic breakfast lever vidare och finjusteras. Numera livesänds även alla frukostar.

Foto: Isabell Stenstam

och göra bättre. Vissa saker har fungerat bra och levt vidare, medan andra har lagts ned. De format som har överlevt, till exempel Policy briefs och Baltic breakfasts, fortsätter att finjusteras. Frågan är om de någonsin kommer att stelna. Jag tror inte det. Processen pågår fortfarande, lärandet och testandet. Det är fint, tycker jag.

En annan viktig faktor (av flera) har nog också varit envisheten och övertygelsen. Många välfinansierade och storslaget visionära projekt läggs ned när pengarna tar slut. Luften tar liksom slut. Vårt projekt gjorde inte det, och det tror jag till stor del beror på just envisheten hos alla inblandade, som i sin tur bottnar i övertygelsen om att Baltic Eye-konceptet är ”rätt” och att det faktiskt behövs.

När vi jobbar med kommunikationen, när forskningsresultaten omformuleras i mer begripliga meningar, när vi sätter ingresser och bildtexter, och funderar på vilka ministrar som ska bli tweetade först - då lyser det i ögonen även hos de mest ”kommunikationskeptiska” forskarna och allting går plötsligt snabbt och enkelt.

Vårt identitetsproblem – Vad är vi? Lobbyister? – tog flera år att reda ut och komma över.

I dag vet vi vilka vi är, vi liksom känner det i ryggmärgen. Balansgången har blivit en självklar och integrerad del i det dagliga arbetet, så självklar att vi inte längre behöver sätta ord på den stup i kvarten. Man kan säga att vi har tagit vår plats - och etablerat vår plats - i utrymmet mellan vetenskap och samhälle, och börjar känna oss trygga där. Vi vill påverka – eller ska påverka. Det är vårt uppdrag. Men bevekelsegrunderna och argumenten ska vara vetenskapligt underbyggda, det är i den vetenskapliga kunskapen vi bottnar.

De första åren möttes jag av andra reaktioner. Tjänstemän, forskare, kommunikatörer och pressekreterare frågade ofta: ”Men... vad är ni för sorts organisation, egentligen?” Många tog oss för en slags miljöorganisation, eller en ”köpt” grupp åt stiftelsen. Och folk från miljöorganisationer verkade ibland se oss som konkurrenter – eller som allierade, och blev förvånade när vi sa nej till deras förslag på djupa samarbeten i specifika frågor. Tjänstemän från myndigheter var generellt misstänksamma. Stockholms universitet lät ju bra, men var kom den här viljan att diskutera politik och förvaltningsfrågor ifrån?

I dag möter jag inte det längre. Det tolkar jag som att vi har blivit etablerade i en bredare bemärkelse. Vi har inrättat vår plats och kommit tillrätta där. Folk vet var de har oss – inte utifrån att vi har berättat om oss själva utan utifrån allt vi har gjort; alla studier, vetenskapliga artiklar, policy briefs, frukostseminarier och medieinslag som vi har producerat. Våra insatser har talat för sig själva, och i takt med att vi har skapat och fått ut dem har både vi själva och mottagarna lärt sig vilka vi är.

I samtal med många andra universitetspersoner, när jag berättar om hur vi jobbar med vetenskap, omvärldsanalys och kommunikation, reagerar de ofta med förvåning och avundsjuka: ”Där vill jag också jobba!”, ”Så borde vi också ha det!”.

Tina Elfwing

Stiftelsens engagemang har lett till:

- Uppbyggnad av ett nytt arbetssätt där forskare, kommunikatörer, policy- och omvärldsanalytiker gemensamt prioriterar projekt för vilka man bedömer att det finns goda möjligheter att stödja samhällets åtgärdsarbete.
- Fokus på de stora framtidsfrågorna för Östersjön.
- Att forskarna är aktiva i kommunikationen och får stöd av kommunikatörer och policy- och omvärldsanalytiker i att föra fram budskap i användbar och lättillgänglig form.
- Ett växande nätverk av beslutsfattare och andra samhällsaktörer, som ser Baltic Eye som en trovärdig källa till användbar vetenskaplig kunskap om Östersjön.

- Ett antal produkter, kanaler och format som är kända och uppskattade av våra målgrupper.
- Att vi bevakar och reagerar på viktiga händelser i samhället som rör Östersjön.
- Att verksamheten är väl integrerad i universitetet och har en säkrad finansiering för många år framåt.
- Utvecklandet av ett arbetssätt som intresserar och inspirerar andra, både inom och utanför forskarvärlden.
- Att vi har haft genomslag med flera av våra budskap och därmed också haft betydelse för Östersjön.

Stugor på Storskär, Röder.

Björn Carlson och hans stiftelse

När jag träffade Björn för första gången hade stiftelsen BalticSea2020 redan varit verksam i flera år. De hade startat stora projekt och han hade hunnit träffa och interagera med flera forskare före mig. Hans rykte som en kritisk och kraftfull person hade föregått honom, och det var inte utan att jag var lite nervös.

Vi träffades en kall höstdag för att diskutera den vision om Baltic Eye som Stockholms universitet hade tagit fram. Jag blev redan vid första mötet förvånad över hur mycket Björn visste om Östersjön, och hur stort hans engagemang var. Jag uppfattade honom som ganska misstänksam mot forskare; var vi seriöst intresserade av att göra skillnad för Östersjön, eller var vi bara intresserade av vår egen forskningsverksamhet?

Utfredel, Stockholms ytterskärgård.

Foto: Jerker Lökrantz/Asote

För mig var det tydligt att vi delade samma vision, även om Björn vid flera tillfällen de kommande åren skulle kritisera hur vi jobbad oss fram mot målsättningen med Baltic Eye. Många gånger var vi oense, men det är helt uppenbart att Björns, och även Bo Lehanders, bidrag – med för oss nya perspektiv och erfarenheter – har varit avgörande för den positiva utvecklingen av Baltic Eye!

Jag tycker att Björn och hans stiftelse har åstadkommit något väldigt bra genom sitt engagemang i Baltic Eye. Läger man där till deras andra stora projekt, såsom Levande kust, demonstrationsanläggningen i Polen för gödselhantering, de stora filmprojekteten och skolmaterialen och inte minst Baltic Sea Science Center på Skansen, är det ganska tydligt att Björn och hans stiftelse verkligen lyckats med att både sprida kunskap till många målgrupper och dessutom flytta fram positionerna för vad vi vet om olika åtgärder.

De första stegen

I avtalet mellan stiftelsen BalticSea2020 och Stockholms universitet slogs det fast att Baltic Eye ska fokusera på de stora utmaningarna – framtidsfrågorna – för Östersjön. Hit hör övergödning, ohållbart fiske, miljögifter och plast samt hot mot biologisk mångfald (arter och livsmiljöer). Ett fast team av sju forskare och tre kommunikatörer skulle utgöra kärnan i verksamheten. Utöver dessa anställningar skulle obundna resurser möjliggöra tillfälliga rekryteringar av nödvändig kompetens i olika projekt.

Av olika skäl tog det ett tag innan verksamheten kom igång. Först skulle den nybildade styrelsen med extern ordförande och två ledamöter från stiftelsen hitta sina former, med bland annat arbetsordning och klargörande av

ansvar. Därefter skulle teamet anställas. Rekryteringar tar tid på ett universitet. För de flesta utlysta inriktningar fick vi dessutom väldigt många sökande. Vi lade särskild tyngdpunkt på att säkerställa att de som rekryterades hade ett genuint intresse för kommunikation – och förstås för Östersjön.

I samråd med styrelsen tog kommunikationschefen fram en introduktionsplan för teamet, som bland annat innehöll olika föreläsningar och möten som gav forskarna ökad kunskap och förståelse för mediernas logik och det policyskapande landskapet. De fick också utveckla sina egna kommunikationsfärdigheter genom kurser, föreläsningar och olika praktiska övningar.

Ett stort fokus lades på att ge forskarna insyn i beslutsprocesser, både på EU-nivå och i Sverige. Under besök i Bryssel mötte vi parlamentarikerna, personer från kommissionen och olika representationer, samt personer från miljöorganisationer och intresseorganisationer. I Sverige besökte vi regeringskansliet, riksdagen och expertmyndigheter. Alla dessa möten gav också möjlighet till flera dialoger om Östersjön och en möjlighet för oss att presentera Baltic Eye.

Utbildningsinsatserna tog tid, men var viktiga för att forskarna skulle kunna börja sin egen resa mot att sätta vetenskaplig kunskap i samhällsrelevanta sammanhang. Något som också tog tid var inhämtandet av den kunskap som kommunikatörerna behövde om Östersjön för att kunna vara stödjande och effektiva.

Det var viktigt för den kommande verksamheten att denna kompetensutveckling fick ta tid och resurser. Det rustade teamet för framtida diskussioner och prioriteringar. Det byggde också en mer solid och trygg självkänneting kring Baltic Eyes syfte och identitet – vilket varit viktigt för att värna Baltic Eyes oberoende och förmåga att navigera självständigt mellan olika intresser och samhällskrafter.

Foto: Andreas Thörnqvist/Mestphotos

Åtgärder i fokus

Högsta prioritet för Baltic Eye är att stödja samhällets åtgärdsarbete. Styrelsen framförde dessutom att det ibland också är motiverat med generella kunskapshöjande insatser, såsom att kommunicera rovfiskens roll i ekosystemet. Ibland kan beslutsfattare behöva få en ökad förståelse för mer grundläggande samband i ekosystemet.

När teamet väl var på plats började diskussionerna om vilka projektidéer som skulle prioriteras. Vad karakteriserar ett Baltic Eye-projekt?

Fyra övergripande kriterier slogs fast:

1. Det ska vara betydelsefulla frågor för Östersjöns utveckling.
2. Frågan ska ha policyrelevans och/eller det ska finnas pågående processer där vi kan bidra med kunskapsunderlag.
3. Det ska finnas tillräckligt med data/vetenskapligt underlag för att möjliggöra analys och/eller syntes.
4. Vi ska bidra med något nytt, som inte någon annan redan gör.

Styrelsen var mycket tydlig med två saker; dels att vi ska avsluta projekt i förtid om det visar sig att det inte har den potential vi trodde, dels att vi ska släppa frågan halvvägs till mål om

det är uppenbart att en annan aktör tar det framåt mer effektivt.

Stiftelsens representanter i styrelsen tillförde många för oss nya och viktiga perspektiv som har varit betydelsefulla i vår utveckling. De ställde också ofta kritiska frågor om varför vi prioriterat olika projekt. Detta tvingade oss att hela tiden vara klara över vilken nytta vi förväntade oss av olika insatser.

Alla dessa frågor hjälpte oss att säkra ett utifrån-och-in-perspektiv; att det är samhällets behov som är utgångspunkten för hur det vetenskapliga och kommunikativa arbetet ska prioriteras.

Koll på Bryssel

En avgörande fråga i verksamhetens utveckling är kopplad till bevakningen av Östersjöfrågor på EU-nivå. Många viktiga frågor för Östersjön beslutas inom de gemensamma politikområdena fiske, jordbruk, kemikalier och de olika direktiven för vatten och hav, för att nämna de stora. Att följa hur och när viktiga frågor behandlas i Bryssel är därför avgörande om

man vill göra vetenskapliga inspel till rätt person i rätt tid.

Eftersom stiftelsen hade egen erfarenhet av det politiska spelet i Bryssel var Björn Carlson väldigt kritisk till att kommunikationschefen skulle hinna med också denna utmaning parallellt med uppdraget att planera och leda kommunikationsarbetet inom Baltic Eye. Att följa vad som händer i Bryssel är ett heltidsjobb, påpekade han flera gånger.

Detta ledde till att vi rekryterade en ny funktion till teamet. Utöver forskare och kommunikatörer, som beskrivs i både SU:s vision och i avtalet med stiftelsen, gav styrelsen klartecken att anställa en policy- och omvärldsanalytiker. Söktrycket var stort från många meriterade, vilket gjorde att vi till slut landade i att anställa två.

*Gun Rudquist, policychef
och Hanna Sjölund,
omvärldsanalytiker vid
Östersjöcentrum.*

Foto: Mona Wallin

Det visade sig vara ett lyckokast för verksamheten. Den darrighet som tidigare hade funnits kring vilka personer som behövde vetenskaplig kunskap och när, var som bortblåst. Omvärldsanalytikerna var inte bara duktiga på att identifiera målgrupper och mäkla kunskap åt rätt håll – de var också ovärderliga i att så långt som möjligt pressa forskarna till att sätta kunskapen i en samhälls- och policyrelevant kontext.

Här tog vi ett stort steg framåt när det gäller att uppnå målet med att få vetenskaplig kunskap att landa på rätt bord i rätt tid – och i en användbar och tillgänglig form!

Foto: freestock/Mosiphotos

Forskare eller lobbyist?

En grundtanke i Baltic Eye-visionen är att forskarna ska vara aktiva i kommunikationen. Som experter ger de tyngden som behövs i kommunikationen med beslutsfattare och tjänstemän. Men även om forskarna fick professionellt stöd av kommunikatörerna i denna nya och ofta ovana roll, präglades de första åren ändå av en stor osäkerhet. Får man som forskare ge rekommendationer? Är inte det att stiga utanför forskarrollen? Vad händer med objektiviteten? Och det värsta tänkbara, kan vi forskare anklagas för att vara lobbyister?

Det är förstås en väldigt viktig diskussion. Men i Baltic Eyes uppstartskede riskerade den efter ett tag också att pågå i evigheter och hämma utvecklingen. Det var viktigt att bara börja göra – att sammanställa kommunikations-

produkter och arrangera dialogmöten, skriva debattartiklar och formulera budskapen; att helt enkelt börja prova oss fram och se var vi hamnade. Att låta de viktiga skiljelinjerna bli tydliga i faktiska frågor.

När man kommer ifrån de hypotetiska resonemangen och sitter tillsammans med formuleringar till en artikel eller policy brief är det inte så komplicerat att konstatera hur långt den vetenskapliga kunskapen räcker och när man hamnar i en zon av tyckande eller politik.

Ofta har andra forskare ställt frågor om just vårt proaktiva arbetssätt. Det här med att faktiskt söka upp beslutsfattare och bistå med underlag, är inte det att påverka? Och det ska väl ändå inte vi forskare göra – vi ska ju vara neutrala när det kommer till samhällsbeslut.

Generellt håller forskarvärlden en väldigt bred och gedigen rågång mellan sig själva och policy- och kommunikationssfärerna i övriga samhället. Motivet tycks vara att värna sin självständighet – vilket naturligtvis är oerhört viktigt. Baltic Eye-projektet har utmanat denna strikta hållning och faktiskt sökt sig mot gränslandet mellan forskning och övriga samhället, och utforskat det.

En viktig erfarenhet från det arbetet är att samverkan inte automatiskt leder till ofrihet och ovälkomna kopplingar. Snarare tvärtom. Ofta ser vi istället att övriga samhällets respekt för forskningens frihet och obundenhet snarare går hand i hand med ökat förtroende för de forskare som faktiskt vågar tala till beslutsfattare och övriga samhället.

Foto: Hanna Sjölund

HISTORIEN OM BALTIC EYE

Baltic Eye-forskaren Emma Undeman utan för Europaparlamentet där hon höll föredrag om bekämpningsmedel i vatten.

Självständighet varken får eller bör användas som ursäkt för att undvika att samverka med övriga samhället. Det är att inte ta forskningens roll som samhällsresurs på allvar. Högskolelagen säger tydligt att universiteten ska stödja en hållbar utveckling i samhället, och det är naturligtvis omöjligt att uppfylla det utan att påverka. Det viktiga är att inte stiga utanför det vetenskapliga underlaget, att inte förflytta sig från fakta till tyckande.

Givet att samhället har ställt upp en massa mål och gjort åtaganden som berör Östersjöns miljö, är det ofta inte så långsökt som många tror att ge rekommendationer utifrån vetenskaplig kunskap.

Det har varit viktigt att bygga ett arbetssätt där vi kontinuerligt diskuterar den vetenskapliga grunden för råd och rekommendationer

Baltic Eye:s policybriefs ger politiker ökad kunskap för att fatta beslut som gynnar Östersjöns miljö.

Svårt att mäta påverkan

Det är svårt att kvantifiera verksamheter som Baltic Eye. Vi kan se till att framföra relevant kunskap till rätt beslutsfattare i rätt tid. Man kan i viss mån mäta genomslag för olika kommunikationsaktiviteter, men om det har varit avgörande i en viss process eller beslut är ofta inte helt tydligt. När vet man att man har fått någon att tänka om?

Ibland ges indikationer och återkopplingar på att vi nått igenom. Häromåret berättade till exempel en högt uppsatt tjänsteman på regeringskansliet i förtroende att han samlade alla våra policy briefs i sin skrivbordslåda på kontoret, som ett slags dagordning för ”vad som måste göras”. En annan gång sammanställde vår omvärldsanalytiker en rad olika lagförslag och andra vägledande texter på EU-nivå, där

Foto: Henrik Hamrén

vi med största sannolikhet haft inverkan. Det handlar om resonemang i lagtexterna, ofta enstaka men väldigt specifika formuleringar, som tycks klippta direkt från våra policy briefs eller remissvar.

För oss är detta viktiga och glädjande exempel på att våra budskap har nått fram och hamnat precis rätt. Mer konkreta bevis på måluppfyllelse än så kan vi sällan hoppas på.

Men räcker det för att säga att Baltic Eye-projektet blev lyckat? Ja, jag tycker nog det.

En sak är säker; utan Baltic Eye hade dessa många kommunikativa situationer aldrig blivit av. Inte intervjuerna, inte debatterna, inte diskussionerna. Inga policy briefs i beslutsfattaresskrivbordslåda.

Baltic Eye:s medarbetare i EU-parlamentet 2015.

Oberoende verksamhet

Det väcker naturligtvis en massa frågor när en så pass stor ekonomisk satsning görs med privata pengar. De första åren fick vi ofta frågan om det var stiftelsen som satt och styrde det forskarna gjorde. Det var nog särskilt lätt att fatta sådana misstankar då stiftelsen i sin egen verksamhet ofta kommunicerade högt och mycket i frågor som rörde beslut om Östersjön. Sådana misstankar kan naturligtvis vara förödande för trovärdigheten.

Till en början var det kanske inte uppenbart för omvärlden att våra vetenskapliga projekt prioriterades oberoende och självständigt av Baltic Eyes experter, och att detsamma gällde våra slutsatser från olika analyser och synteser.

Men i takt med att vi producerade policy briefs, artiklar och faktablad, samt arrangerade

Baltic Eye-forskaren Nils Hedberg pratar om utvärderingen av musselodling som åtgärd mot övergödning i Östersjön.

och deltog i konferenser, debatter, möten och workshops, tystnade mycket av de kritiska frågorna. Vi etablerade oss i olika fora för våra tematiska områden, med forskare som uppvisade djup kompetens i de enskilda frågorna.

Det har varit fundamentalt viktigt att stiftelsens styrelseledamöter har förstått värdet i Baltic Eyes oberoende vetenskapliga roll – det gav en större respekt och tilltro till kommunikationen av resultaten.

Placering i bredare verksamhet

Ledningen för Östersjöcentrum fick förtroendet att bygga upp Baltic Eye-verksamheten. På Östersjöcentrum fanns redan annan forsknings- och kommunikationsverksamhet. Det har funnits tillfällen när stiftelsens representanter i styrelsen har tyckt att ledningen ägnat sig för mycket åt andra delar av Östersjöcentrums verksamhet, och att totalt fokus borde varit på Baltic Eye.

Det är förståeligt. Nya provande projekt behöver ofta mer ledningshjälp än etablerad och väl inarbetad verksamhet. Men så här i efterhand står det klart att betydelsen av denna integration av Baltic Eye i den övriga verksamheten på Östersjöcentrum inte ska underskattas. Den har haft en helt central betydelse för den långsiktiga överlevnaden. Kontakten och interaktio-

nerna med både annan Östersjöforskning och kommunikation har under årens lopp etablerat målsättningarna och arbetssättet även utanför själva Baltic Eye-teamet.

Med facit i hand är det tydligt vilken fördel det är att verksamheten nu är integrerad i annan stark Östersjöverksamhet.

Foto: Clément Morin/Stockholms universitet

Baltic Eye:s verksamhet byggdes upp vid Stockholms universitets Östersjöcentrum.

Produkter och mötesformat

Vi har under uppbyggnadstiden prövat oss fram med olika vägar för kommunikation. Vi gör faktablad, rapporter, artiklar, webbkommentarer och ibland korta filmer. Mycket kommuniceras ut till våra målgrupper via nyhetsbrev. Vi har under åren också fokuserat mycket på att arrangera och delta i seminarier och debatter, till exempel i Almedalen och Kolskjulet, vilket också har SVT-sänts.

En tidig idé, som sedan har utvecklats och nått goda resultat, är formatet Policy brief. Den tar ofta sin tid att färdigställa eftersom formatet ställer krav på ett kortfattat tilltal – vilket alltid är svårt – och tydliga policyrekommendationer. Det brukar alltid behöva gå ett antal varv innan forskarna, kommunikatörerna och policy- och omvärldsanalytikerna är nöjda.

Samtidigt är det just i ”friktionen” mellan olika uppfattningar och synsätt på både forskningsresultat och tilltal som den unika kvaliteten uppstår. Tålmodet att adressera och ta sig förbi denna friktion ger ett mer gediget och djupare material, som bottnar i både forskningens och beslutsfattandets villkor.

Med tiden har policy briefen blivit det kanske mest uppskattade stödet enligt många i våra målgrupper – just för att den är så tydligt anpassad men samtidigt har vetenskaplig tyngd.

Även våra frukostseminarier har blivit en riktig framgång! I centrala Stockholm ges korta presentationer i en viktig Östersjöfråga. Att gå på våra Baltic breakfasts uppfattas som ett lätt sätt

att uppdatera sig på väg till jobbet, och i publiken finns politiker, tjänstemän, journalister, miljöorganisationer och forskare. Vi livesänder evenemangen, och vi vet att många tjänstemän samlas och ser sändningarna tillsammans.

En stor del av vår kommunikativa insats läggs också på bokade möten med olika politiker och tjänstemän. En viktig, och lite förvånande, lärdom har varit hur gärna beslutsfattare faktiskt träffar forskare. En EU-parlamentariker, som suttit i parlamentet i ett par decennier, sa att han under sin tid där aldrig tidigare blivit kontaktad av en forskare. Däremot blir han och hans kollegor naturligtvis ständigt jagade av intresseorganisationer, lobbyister och företag. Att rucka på denna ur ett demokratiskt perspektiv skeva kommunikations- och kunskapsbalans är ett prioriterat uppdrag för Baltic Eye, både nationellt och på EU-nivå.

Det har varit värdefullt att vi fått möjlighet att prova oss fram, och lära längs med vägen – vad som är effektiv kommunikation skiljer sig mellan frågor och målgrupper

Foto: Lisa Bergkvist

Frukostmötena Baltic Breakfast har blivit mycket populära träffpunkter där experter möter beslutsfattare och allmänhet.

Vetenskapligt publicerad utvärdering

”Östersjöcentrums Baltic Eye har en unik struktur och har åstadkommit mer på tre år när det gäller inverkan på politiken än vad många liknande grupper gjort på fem till tio år.” konstaterar Dr Chris Cvitanovic, som är forskare vid australiensiska CSIRO (Commonwealth Scientific and Industrial Research Organisation), huvudförfattare till en studie om just Baltic Eye.

Building university-based boundary organisations that facilitate impacts on environmental policy and practice är en studie som publicerades 2018 i PLOS ONE. Här har Cvitanovic och flera andra forskare från Sverige, Australien och Storbritannien tittat närmare på Baltic Eye och ställt frågan: Är denna slags universitetsbaserade och gränsöverskridande organisation en väg framåt för att öka kunskapsutbytet mellan forskning, politik och förvaltning? Det

enkla svaret på frågan är ”ja” och i studien identifieras de viktiga funktioner som behöver finnas inom organisationen för att uppnå ett effektivt sådant utbyte.

I studien drar man slutsatsen att den frikostiga och flexibla finansieringen har varit en viktig faktor, liksom tid och möjlighet att prova nya saker och misslyckas. Andra viktiga faktorer är tydliga mål och rekryteringen av omvärldsanalytiker. Studien visade också på positiva effekter på personlig nivå, där de anställda i teamet uppger att det nya sättet att arbeta upplevs som stimulerande och lärorikt och att det har gett en ökad tillfredsställelse med arbetet.

Det är uppenbart att utan engagemanget från stiftelsen hade förutsättningarna för uppbyggnaden av Baltic Eye inte funnits.

Frågor i fokus – temaområden

På följande sidor finns en översiktlig beskrivning av frågor som varit i fokus för Baltic Eye under uppbyggnadsåren.

Miljögifter och plast

Inom detta område producerade vi vår allra första Policy brief och genomförde vår första Baltic breakfast. Fokus var på mikroplaster i kroppsvårdsprodukter, och vi hade sammanställt den bristfälliga forskning som fanns samt gjort en skattning av hur mycket mikroplast från kroppsvårdsprodukter som passerar reningsverken och hamnar i Östersjön. Utspelet fick ett enormt genomslag. Vår uppföljning av hur många tidningsartiklar som handlade om detta under dagarna som följde hamnade på drygt 90 artiklar, i både svensk och internationell press. Våra forskare uttalade sig i bland annat Sveriges radio, SVT och TV4. Mediologiken var tydlig; detta var en Östersjöfråga som faktiskt tog sig in i alla människors badrum.

I styrelsen diskuterades prioriteringen av mikroplaster med ledningen. Var detta verkligen en framtidsfråga för Östersjön? Vi argumenterade att detta var en begränsad fråga där man kunde hoppas på beslut om förändring. Det var dessutom en bra symbolfråga för onödig användning av plast i diverse konsumentprodukter.

Genomslaget blev också stort hos beslutsfattare, både i Sverige och på europeisk nivå, och

vi kunde följa frågan hela vägen i mål – med ett förbud av mikroplaster i kosmetiska produkter som sköljs av. Under den här tiden etablerade vi oss snabbt som en självklar röst i plastfrågor, samtidigt som forskningen om plast fullkomligt exploderade.

Som en möjlig väg mot förändring tog vi kontakt med företag som valt bort mikroplast i sina produkter, med syftet att visa upp positiva exempel. Vi avbröt projektet när det visade sig att de hade ersatt fossil mikroplast med biobaserad mikroplast, där det var oklart om det skulle vara bättre för havsmiljön. Det gav oss däremot insikter som vi har spelat in i remissvar och annan kommunikation rörande det svenska förbudet mot mikroplaster och den pågående processen kring ett eventuellt förbud eller begränsning mot tillsatta mikroplaster på EU-nivå.

Idag är debatten om plast betydligt bredare än att bara gälla kroppsvårdsprodukter, och det är svårt att ha en uppdaterad överblick över forskningen som bedrivs; det är ett nytt forskningsområde där metodiken spretar och det är svårt att bedöma kvaliteten i olika arbeten. Om några år kanske fältet är moget för en

Foto: Henrik Hamrén

Foto: Zandra Gerdes

TEMAOMRÅDE MILJÖGIFTER OCH PLAST

syntes, men för närvarande hänvisar vi de flesta frågorna till de forskargrupper som är aktiva inom området.

En annan fråga som vi lyckats kommunicera med stor framgång är behovet av avancerad vattenrening. Våra beräkningar visar att om de största reningsverken skulle byggas ut med ett extra reningssteg skulle belastningen av problematiska ämnen på Östersjön, såsom läke-

medel, minska kraftigt. Frågan om utbyggnad av reningsverk har fått brett gehör och ligger nu högt upp på den politiska agendan som en lovande åtgärd för att minska miljögifterna i havet.

Vi har också engagerat oss i den stora frågan om EU:s kemikalielagstiftning. På Stockholms universitet finns andra forskare som granskat brister i systemet, och tillsammans med dessa forskare har vi kommunicerat rekommendationer om nödvändiga förbättringar. Vi har också analyserat hur kemikalieflödena i samhället har förändrats över tid kopplat till olika produktgrupper och vår ökade konsumtion.

Vi har varit aktiva i dialog med olika beslutsfattare, nationellt och internationellt, träffat olika tjänstemän och deltagit i många olika expertgrupper. Vi har skrivit policy briefs, artiklar, kommentarer, samt presenterat på olika möten och konferenser. Kemikaliefrågan är ofta det mest utmanande området att kommunicera eftersom det är ett både komplicerat och svårtillgängligt kunskapsområde med stora kunskapsluckor och många föroreningar som är helt okända för de flesta.

Foto: Ronald Lundgren/Mestphotos

Övergödning

Foto: Inge Persson/Mustphotos

TEMAOMRÅDE
ÖVERGÖDNING

Redan när avtalet skrevs fram påpekade Björn Carlson betydelsen av att en av teamets forskare måste fokusera på jordbruk; det är där det måste sättas in åtgärder. Nyckeln till övergödningsproblematiken ligger i att få mer av den växtnäring som tillförs jordbrukssystemet som foder och gödsel, att tas upp av växterna istället för att rinna ut i omgivande vatten. Med andra ord att utnyttjandet ska vara så effektivt som möjligt. 100 procent kan det aldrig bli men mycket bättre än dagens cirka 50 procent för hela Östersjöregionen.

Därmed blev fokus för övergödningsarbetet växtnäringsutnyttjandet. Viktiga delprojekt har varit lantbrukets struktur, konsumtionens roll, fosforansamlingar på land och i vatten.

Vi har också analyserat åtgärdsförslag som vi är tveksamma till, som storskaliga havsbaserade ingenjörlösningar och musselodlingar. Då kommunicerar vi risker med felprioriteringar i åtgärdsarbetet.

Det här med lantbrukets struktur är en nyckelfråga, särskilt den del som handlar om hur djurhållning och växtodling förhåller sig till varandra geografiskt. Sedan en längre tid koncentreras allt mer av djurhållningen till vissa regioner. Tack vare billigt foder (spannmål och proteinfoder) kan man ha många djur på gården utan att ha tillräcklig åkerareal för att producera eget foder. Följaktligen får man för mycket stallgödsel i en viss region. Åkermarken räcker inte till för att sprida ut den på rätt sätt.

Dessutom tillförs oftast även mineralgödsel. Med andra ord för mycket gödsel i relation till växternas behov. Växtnäringsutnyttjandet blir lågt och risken för läckage ökar.

Denna förvandling av jordbruket från mer lokal balans mellan växtodling och djurhållning har pågått alltsedan 60-talet och fortsätter i oförminskad fart. Så länge man inte åtgärdar detta grundproblem blir många av åtgärdsförslagen ett lappande och lagande. Därmed inte sagt att man inte ska göra det man kan i form av fånggrödor, skyddszoner, anpassad gödsling, göra om stallgödsel till transporterbara produkter m.m.

Stiftelsens arbete med den polska grisgården kommer att flytta frågan om hur stallgödsel kan hanteras flera steg framåt.

Vi har visat att om stallgödsel används mer effektivt, och i stora delar ersätter mineralgödsel, kan länderna komma väldigt långt med de reduktioner av kväve och fosfor som de ska göra enligt Östersjöländernas gemensamma handlingsplan Baltic Sea Action Plan. Det skulle dessutom minska vårt beroende av att importera fosfor, som är en ändlig resurs.

Den gemensamma jordbrukspolitiken omfattar cirka 40 procent av EU:s totala budget. Dessa medel skulle kunna användas mer effektivt för att stödja åtgärdsarbete för bättre vattenkvalitet. Politikområdet är en koloss av stora och starka ekonomiska intressen, men det finns också många röster som är kritiska och vill se en kraftfull och grundläggande reformering av hur stöden fungerar. Vi tar alla chanser vi kan att föra fram de stora behoven av åtgärder inom jordbruket, som behövs för inlandsvattnen och Östersjön.

Vi har under dessa år presenterat forskningsresultat om till exempel växtnäringsutnyttjande för många politiker och tjänstemän i Sverige och i Bryssel. Vi har samlat forskare från olika länder för kunskapsutbyte och organiserat ett samlat upprop för behovet av en förordning för handel med gödsel; det är en förutsättning för att förbättra användningen av stallgödsel. Vi har skrivit artiklar, deltagit på möten och konferenser, debatter och publika evenemang.

Vi har också prioriterat att engagera oss i frågor där vi tycker att förvaltningen på felaktiga eller osäkra grunder fokuserar på specifika åtgärdsförslag. En segdragen debatt är den om

Fokus för vårt övergödningsarbete har legat på växtnäringsutnyttjandet. Mer av den växtnäring som tillförs jordbruksystemet måste tas upp av växterna istället för att rinna ut i omgivande vatten.

Foto: Lars Johansson/Mestphotos

Östersjöns ”internbelastning” (tidigare utsläpp som ackumulerats i Östersjön) och idéer om olika ingenjörslösningar för att syresätta vattenmiljön eller fälla fosfor (tillföra fosforbindande metaller). Att det skulle fungera på stor skala framstår ännu som vilda gissningar – som dessutom kommer kräva enorma investeringar. Det tycker vi är mycket olyckligt eftersom det viktiga – och bevisat fungerande – åtgärdsarbetet på land ännu är underfinansierat. Stänger vi inte näringsutsläppen från land fyller vi på depåerna i havet.

Vi har också gett oss in i debatten om sambanden mellan konsumtion av kött och övergödning. Ofta förs det fram i debatten att bara man slutar äta kött så kommer Östersjön må bra. Så enkelt är det dessvärre inte. Studier

visar att det beror på vilket kött det är, var det är producerat, hur det är producerat och vad man ersätter det med. Det finns många andra skäl att dra ner på köttkonsumtionen, men att enkelt sätta likhetstecken mellan mindre konsumtion – i Sverige eller avrinningsområdet – och ett renare Östersjön är inte korrekt.

En annan åtgärd som har framförts – och på sina håll även finansierats – är musselodlingar. Vår syntes av tillgänglig vetenskaplig litteratur visar att musselodlingar är mycket tveksamma som åtgärd mot övergödning. De kan till och med förvärra kustmiljön, dels genom att fånga upp näring som kommer drivande med strömmar, dels genom att musslornas avföring belastar bottenarna med mer näring än det som tas ur havet genom skörd. Om alternativet utan musselodling är att näringen driver ut till havs kan det ändå vara att föredra.

Vi har nyligen tagit över det vetenskapliga arbetet med att följa upp åtgärderna som stiftelsen genomfört i Björnöfjärden (projekt Levande kust). Det är ett spännande projekt som rönt mycket intresse från myndigheter, som vill veta hur det arbetet kan stödja och stärka åtgärdsarbetet i andra kustmiljöer.

Biologisk mångfald

TEMAOMRÅDE
BIOLOGISK MÅNGFALD

Inom detta område har vi arbetat med ett antal delprojekt som är relevanta för en strävan mot ett mer hållbart nyttjande av Östersjöns livsmiljöer och biologisk mångfald. Centrala frågor har varit kvaliteten i marina skyddade områden – vad ska man få göra i ett skyddat område och var ska områdena finnas.

Förvaltningen har länge fokuserat på att en viss procentandel av havet ska vara skyddad. Genom att granska innehållet i skyddet har vi framgångsrikt kommunicerat behovet av att även se över skyddets kvalitet, det vill säga att rätt saker skyddas på rätt sätt och på rätt plats. Annars riskerar det viktiga marina skyddet att bara bli en pappersprodukt.

*Rödalgsbälte utanför
Askö, Trosa skärgård.*

Aktuellt under dessa och kommande år är också havsplanering; vikten av miljöhänsyn i planeringen och att det finns ett kustperspektiv.

Havets värden säkras inte genom att etablera några skyddade områden. Det kräver att hela kustzonen förvaltas på ett sätt som är hållbart. För att ge stöd i detta arbete har vi arbetat med synteser av vetenskapliga studier av mänsklig påverkan i kusten. Ett exempel är påverkan från fritidsbåtar och bryggor. Kunskap har kommunicerats till kustkommuner, länsstyrelser och Havs- och vattenmyndigheten genom konferenser, möten, utbildningsdagar och arbete i olika expertgrupper. Vi har också fört dialog på EU-nivå – med parlamentariker och personer från kommissionen – om marint områdesskydd, kustzonens betydelse och blå tillväxt utan att äventyra naturvärden.

Vi har även deltagit i studier om vegetationens betydelse för fiskrekrytering och rovfiskens betydelse i kustzonen. Det senare var i fokus för en workshop som vi nyligen anordnade med ett flertal inbjudna forskare i området, där diskussionerna kretsade kring vad som är känt i frågan. Resultaten från workshopen kommer att sammanställas och överlämnas till Miljö-

målsberedningen, som har ett specifikt uppdrag om havet. Underlaget blir ett av flera som vi levererar till denna politiska process.

Mycket av Baltic Eyes arbetet är proaktivt. Vi tar genom omvärldsanalys och kontakter reda på vilka politiska processer och beslut som är på gång, och förbereder inspel till dessa.

Men vi reagerar också på mer plötsligt uppkomna händelser och beslut i samhället. Ett sådant exempel är Horsstensleden. I korthet kan man säga att detta bygger på en nygamal, vansinnig idé om att spränga bort en stor del orörd skärgård för att skapa en ny fartygsled rakt in i Stockholm, för kryssningsfartyg. När det stod klart att denna idé åter lyfts i samband med beslut om regeringens infrastrukturproposition, gjorde vi olika skarpa uttalanden i massmedier, men framför allt också i olika skrivelser till beslutsfattare, där vi mot bakgrund av grundläggande vetenskaplig kunskap påtalade de stora naturvärden som står på spel. Idén om en ny Horsstensled lyftes sedermera åter bort från den politiska dagordningen, för den här gången.

Fiske

Foto: Lef Ingvarsson/Wosphotos

Inom detta område har vi fokuserat på ett antal delprojekt med bäring på ett hållbart nyttjande av Östersjöns fiskbestånd. Vi har arbetat med frågor som rör fiskeriförvaltningen; att den fokuserar på enskilda arter och inte tar en ekosystemansats, samt problemen med konceptet Maximum Sustainable Yield (MSY) som grundbult i förvaltningen. Vi har även uttalat oss om trålningens effekter, som förknippas med särskilt stora risker i ett variabelt ekosystem som Östersjön.

Man kan konstatera att vårt generella fokus har legat på torskens; hur råden om fiskekvoter tas fram och torskens bedrövliga tillstånd med många småväxta och magra individer.

Vi har haft dialog med svenska politiker och tjänstemän, parlamentariker i EU, kommis-

sionen, och andra aktörer inom fiskefrågor – och har gjort policy briefs, artiklar, kommentarer på flerårsplaner och kvotbeslut, intervjuer i media, debatter och konferenser.

Fisket – och i synnerhet torskens situation – är det av våra temaområden som har väckt de livligaste diskussionerna i styrelsen. Vår första ansats var ett vetenskapligt arbete för att förbättra de modelleringsverktyg som används för att ta fram de vetenskapliga råden om fiske. Dessa baseras på bedömningar av en art i taget, och gör en skattning för nästa år. Men från miljöövervakningen kommer varje år mängder av information från övriga delar av ekosystemet, variabler som vi vet påverkar torskens rekrytering och tillväxt. Vi prioriterade därför ett arbete med ett flertal internationella fors-

Torskens akuta situation i Östersjön är en fråga som engagerat oss inom Baltic Eye.

kare för att komplettera beräkningsmodellen för torsk med annan ekosysteminformation. Tanken är att det ska vara möjligt att ta höjd för kommande svaga år och ha extra säkerhetsmarginaler i fisket. Det kan till exempel vara en plötslig försämring i lekvolymen för torsk, som gör att vi ganska säkert kan anta svag rekrytering som kommer påverka beståndets storlek på några års sikt. Detta arbete har flyttat fram positionerna och kommer förhoppningsvis att framöver förbättra det vetenskapliga underlaget för råden om kvoter.

Stiftelsens representanter i styrelsen höll med om bristerna med nuvarande förvaltning, men framförde att torskens situation är akut och att Östersjöns största torskbestånd riskerar att kollapsa innan förbättrade bedömningsverktyg är på plats.

Det var en ganska övertygande argumentering för att engagera oss snabbt och offensivt. Vi lyckades hitta ett sätt att arbeta på bägge fronter, och har sedan dess på olika sätt deltagit i den offentliga debatten om torskens kris. Andra aktörer, inte minst stiftelsen, har också talat högt om detta.

De senaste åren har vi även initierat projekt som fokuserar på analyser av torskens försämrade tillväxt. Den allmänna vetenskapliga diskussionen verkar ha stagnerat i att den generellt dåliga status som Östersjön har, med stor utbredning av syrefria bottenar, i sig skulle vara tillräcklig för att förklara torskens alarmerande situation. Vår vetenskapligt grundade analys säger oss att det inte stämmer. Torskens kris har fler orsaker än övergödningen; orsaker som dessutom går att åtgärda relativt omgående. Därför har vi lagt en hel del kraft på att göra en genomlysning av existerande data och vetenskapliga artiklar. Detta för att klargöra hur starkt stöd det finns för även andra förklaringsmodeller till torskens försämrade tillväxt, såsom det storskaliga fisket och trålningens selektivitet.

Framtiden för Baltic Eye

Baltic Eye-verksamheten fortsätter. Finansieringen är säkrad från universitetet för många år framåt, och jag ser inga orosmoln för vårt arbete – det är uppskattat och efterfrågat, både inom universitetet och hos våra målgrupper. Vår kompetens när det gäller att verka i området mellan akademien och samhället gör oss också efterfrågade i olika samarbeten. Det tycker jag är en bra utveckling – att vi kan stödja fler forskargrupper med vår kunskap inom omvärldsanalys och kommunikation. Vi får också många förfrågningar om att dela med oss av våra erfarenheter när det gäller att föra ut vetenskaplig kunskap till stöd för samhället. Det är uppenbart att vi inspirerar andra aktörer att finansiera eller själva utveckla sådan typ av verksamhet.

Men vi tycker inte själva att vi har hittat den ultimata formen och arbetssättet. Mycket har blivit väldigt bra, men det finns såklart många saker kvar att utveckla. En sak som ligger högt på prioriteringslistan är att hitta ett arbetssätt som gör att vi kan lyfta in mycket mer av andras forskning i vår kommunikation; från andra delar av Stockholms universitet och från andra lärosäten. Det är på gång för 2020.

Det skulle också behövas mer internationellt kommunikationssamarbete. Vi var med och initierade ett kommunikatörsnätverk redan 2015, men vi har ännu inte utvecklat och mobiliserat det i någon fråga. På forskarsidan finns redan goda kontakter och relationer. Om starka internationella grupper av etablerade forskare kan arbeta fram samlade budskap skulle dessa kunna kommuniceras utifrån de olika ländernas policykontext. Varje lands egna forskare bör vara bärare av budskapen till just deras nationella mottagare. Hörsamheten hos beslutsfattare stärks ofta när det är landets ”egna” forskare som talar. Den ambitionen fanns hos Baltic Eye under hela uppbyggnadstiden, men vi har ännu inte mäktat med att sjösätta den fullt ut.

Utsikt från Horssten.

Foto: Maria Lewander

HISTORIEN FORTSÄTTER

Björn Carlson talar vid invigningen av Baltic Sea Science Center på Skansen.

Foto: BalticSea2020

Baltic Sea Science Center på Skansen, finansierat av stiftelsen, erbjuder fantastiska möjligheter att kommunicera Östersjöfrågor. Vi kommer lägga stort fokus på hur vi uppdaterar befintlig information, visar mer av aktuell forskning, stödjer skolverksamheten och använder platsen för möten och dialog.

Vi har initierat en tvärvetenskaplig Östersjökurs på universitetet, med stort fokus på policy och hur samhället arbetar med Östersjöfrågor. Styrelsen har flera gånger önskat att delar av kursen ska anpassas och användas för tjänstemän i förvaltningen. Det är en god idé, som inte är glömd.

Vår ambition är att verksamheten ska fortsätta utvecklas så att vi ökar relevansen, kunskapsstödet och vårt inflytande för en positiv utveckling för Östersjön.

Undervattentunneln i Baltic Sea Science Center.

Foto: Lisa Bergkvist

Vetenskap och kommunikation med havet i fokus

08-16 37 18 | ostersjocentrum@su.se | su.se/ostersjocentrum

Östersjöcentrum

**Stockholms
universitet**